

Til nr. 3

Tinglysningenslovens § 42 b, nr. 6, foreslås konsekvensændret, således at »offentlig skiftebehandling som gældsfrågælsesbøg udgår og erstattes af »behandling ved bobestyrer«.

Til § 4

Bestemmelserne i § 23, stk. 1 og 2, i lov om ægteskabets retsvirkninger foreslås præciseret og redaktionelt ændret, idet ægtefæller efter gennemførelsen af ægteskabsretsvirkningslovens § 28, stk. 1, nr. 1 og 2, ved lov nr. 396 af 30. juni 1990 kan have særeje i form af skilsmisssæreje, der bliver fælleseje ved den førstafdøde ægtefælles død, eller fuldstændigt særeje, der ikke bliver til fælleseje ved den førstafdøde ægtefælles død. Ordet særeje er således et overbegreb for skilsmisssæreje og fuldstændigt særeje.

Et misbrug af fælleseje under ægteskabet kan begrunde krav om vederlag ved separation og skilsmisse m.v., der kan rettes mod det beholdne fællesbo eller, hvis dette ikke er tilstrækkeligt, for halvdelen af det manglende beløb mod den misbrugende ægtefælles skilsmisssæreje eller fuldstændige særeje, jf. bestemmelsens *stk. 1, 1. pkt.*

Retten til sådant vederlag tilkommer efter *stk. 1, 2. pkt.*, tillige den anden ægtefælles arvinger, blot at afregningen i fællesejet nu også omfatter ægtefællernes tidligere skilsmisssærejer, der bliver fælleseje ved den første ægtefælles død. Reglen om afregning af halvdelen i den førstafdødes særeje angår derfor nu alene den førstafdøde ægtefælles fuldstændige særeje.

Derimod vil et «misbrug» af skilsmisssæreje hverken give den anden ægtefælle eller dennes arvinger noget vederlagskrav. Når ægtefællen i forhold til den anden ægtefælle frit kan «misbruge» sit skilsmisssæreje, kan den anden ægtefælles arvinger ikke blive bedre stillet i tilfælde, hvor vederlagskravet støttes på, at midler er forsvundet og derfor ikke længere er i behold.

Efter *stk. 2, 1. pkt.*, har en ægtefælle ligeledes ret til sådant vederlag på et separations- eller skilsmissskifte m.v., såfremt den anden ægtefælle har anvendt midler af fællesboet til erhvervelse eller forbedring af sit særeje (skilsmisssæreje eller fuldstændigt særeje) eller af sådanne rettigheder, som nævnt i § 15, stk. 2. Et sådant vederlagskrav opstår derimod ikke, hvis en ægtefælle anvender midler af sit skilsmisssæreje til forbedring af sit fuldstændige særeje, idet såvel skilsmisssæreje som fuldstændigt særeje udtages af den ægtefælle, der ejer særejemidlerne ved separation og skilsmisse.

Efter *stk. 2, 2. pkt.*, har en ægtefælles arvinger ret til sådant vederlag, hvis den anden ægtefælle har anvendt midler af sit fælleseje til forbedring af sit fuldstændige særeje. Retten til vederlag ved overførsel fra fælleseje til skilsmisssæreje opfyldes ved, at skilsmisssærejet bliver fælleseje ved den første ægtefælles død. Har den anden ægtefælle overført midler fra sit skilsmisssæreje til sit fuldstændige særeje, bør et vederlagskrav indrømmes ægtefælles arvinger. Det tilsvarende vil gælde for ægtefællen selv over for den anden ægtefælles arvinger. Reglen kan navnlig støttes på, at midlerne blot er posteret anderledes, og at det følger af skilsmisssærejets natur, at det skal ligedeles ved skifte efter død.

Bestemmelsens *stk. 3* afløser med præciseringer skiftelovens §§ 61 a og 69 b.

Efter *1. pkt.* har en ægtefælle på et separations- eller skilsmissskifte m.v. ret til vederlag af sin bodel, såfremt ægtefællen har anvendt midler af sit særeje (skilsmisssæreje eller fuldstændige særeje) til bedste for sin bodel.

Efter *2. pkt.* har en ægtefælles arvinger ret til sådant vederlag, såfremt ægtefællen har anvendt midler af sit fuldstændige særeje til forbedring af sin bodel. Endvidere har ægtefælles arvinger ret til sådant vederlag, hvis ægtefællen har overført midler fra sit fuldstændige særeje til forbedring af sit skilsmisssæreje. Det tilsvarende vil gælde for ægtefællen selv over for den anden ægtefælles arvinger.

Herefter vil reglerne om vederlagskrav være samlet i § 23 i lov om ægteskabets retsvirkninger.

Til § 5

Aftalelovens § 21, stk. 2, 1. og 2. pkt., foreslås konsekvensændret. En fuldmagt, der er udstedt af afdøde, og som ikke er bortfaldet efter aftalelovens § 21, stk. 1, bortfalder efter de gældende bestemmelser i § 21, stk. 2, 1. og 2. pkt., når det viser sig, at gælden ikke vedgås.

Ifølge forslaget skal en fuldmagt ophøre, når proklama er indrykket i Statstidende. Justitsministeriet kan tiltræde Skiftelovsudvalgets opfattelse af, at fuldmagter uden skade kan bortfalde fra indkaldelse af fordringshaverne i Statstidende i alle skiftede boer, idet der enten gennem de privatskiftende arvinger eller ved udpegningen af en bobestyrer vil være etableret et bostyre, der om nødvendigt kan forny bortfaldne fuldmagter. Udstedes proklama undtagelsesvis før et bos berigtigelse, kan der om nødvendigt beskikkes en midlertidig bobestyrer i tilfælde, hvor fuldmagter bør fornyes eller afløses af boets egne dispositioner.